

"AÁNOUUUUUU!!!"

ÁĚtvrtek, 18 prosinec 2008

Když se moje Kristýnka narodila, dostala jsem od kamarádky knížku "Naše dítě". Stala se mou biblí, cokoli se stalo, jsem v ní hledala. Jak zřejmě zavidím soudobým maminkám, které mohou kdykoliv sednout k počítači a "problém" si zadat do vyhledávače... Naše malá byla velice "nervní" holčička. Když jí bylo asi tři let, začala mít noční dýsy.

Kdo to nezávil, neví, co je to za hrůzu. Malé hodné miminko se promění ve "vroucí hrůzku", ve "šlehanou neukonejitelnou", oči dokořán, "vroucí dýs ... A i když je objímáte, rve se s vámi, nevnímá, že je u maminky. Máte s ním těmepat, houpat ho, objímat - nic nezabere, trvá to dost dlouho, než se rudý zalykající se uzlíček zklidní a usne. Na rozdíl od nás, rodiče jsou po několika takových zážitcích zralí na Bohnice. Velmi brzo jsem se naučila, že o tři hodiny odpoledne musí být absolutní pohoda, klid, všechno tiché, mírné - sebemenší vzrušení pro Kristýnku totiž znamenalo, že si to "odjíje" v noci je jednou a já budu zase pátí den totyzená... Nakonec jsem si i vymyslela speciální uspávanou, v podstatě jakýsi nářituál. Seděla jsem u ní, zpívala jí jednu písničku za druhou a hladila jí nožičku... Právě nastal, když moje maminka drahá vzala Kristýnku s sebou na týden na hory. To jí bylo už rok a půl, holčička byla prima, docela slušná a vadrnila, byla bez plen, tak to vypadalo, že babička si užije vnučku a já si konečně trochu oddechnu. Ale - hned druhý den mi volala rozčilená máma: "Prosím tě, Kristýna dostala pohrozino proutkem, večer před spaním řvala a po rádu opakovala "Aánouu" - co to prosím tě znamená?" (Babička Kristýnku uložila, pověděla jí pohádku, dala pusinku na dobrou noc, ale moje drahá holčička na nic nereagovala a stále jen opakovalo to své "Aánouu, aánouu..." Babička chovala, zpívala, ale sotva ji položila zase do postýlky, dítě začalo znovu to svoje... řvala asi do jedné v noci, a protože to bylo ve dřevěné chalupě, nespal nikdo z osazenstva... Ve mně hrklo jak ve starých hodinách... A hned jsem řvala: "Hla! nohu!!!" Nojo, já jsem zapomněla mámě říct, že to moje rozmazlené dítě si zvyklo na to hlazení nohou. Když jsem to mamince řekla, tak si nepřejte slyšet, co mi na to pověděla. Ale - po týdnu se vrátily obě nesmírně spokojené, babička i holčička. A musím sebekriticky uznat, že Kristýnka se vrátila o hodinu méně zvykaná ... U nás totiž na výchovu byla babička vždy ta lepší a důslednější Dorka UPOZORNĚNÍ: Soutěž trvá

Prosím, své texty posílejte na adresu: redakce - zavináč - kudlanka.cz díky, d@niela